

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 18. júla 2007*

Vo veci C-367/05,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 35 EÚ, podaný rozhodnutím Hof van Cassatie (Belgicko) zo 6. septembra 2005 a doručený Súdnemu dvoru 29. septembra 2005, ktorý súvisí s trestným konaním proti:

Norma Kraaijenbrink,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans, sudcovia J. Klučka, R. Silva de Lapuerta, J. Makarczyk a L. Bay Larsen (spravodajca),

generálna advokátka: E. Sharpston,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. júla 2006,

* Jazyk konania: holandčina.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- pani Kraaijenbrink, v zastúpení: M. De Boel, advocaat,

- Holandské kráľovstvo, v zastúpení: H. G. Sevenster, splnomocnená zástupkyňa,

- Česká republika, v zastúpení: T. Boček, splnomocnený zástupca,

- Helénska republika, v zastúpení: M. Apeessos, ako aj S. Trekli a M. Tassopoulou, splnomocnení zástupcovia,

- Španielske kráľovstvo, v zastúpení: M. Muñoz Pérez, splnomocnený zástupca,

- Rakúska republika, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,

- Poľská republika, v zastúpení: J. Pietras, splnomocnený zástupca,

- Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: W. Bogensberger a R. Troosters, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 5. decembra 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka článku 54 v spojení s článkom 71 dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 9, ďalej len „DVSD“), podpísaného 19. júna 1990 v Schengene (Luxembursko).

- 2 Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania vedeného v Belgicku proti pani Kraaijenbrink z dôvodu spáchania trestného činu legalizácie príjmov pochádzajúcich z obchodovania s omamnými látkami.

Právny rámec

Právo Spoločenstva

- 3 Podľa článku 1 protokolu, ktorým sa začleňuje Schengenské *acquis* do rámca Európskej únie a ktorý na základe Amsterdamskej zmluvy tvorí prílohu Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (ďalej len „protokol“), je

trinásť členských štátov Európskej únie vrátane Belgického kráľovstva a Holandského kráľovstva oprávnených v právnom a inštitucionálnom rámci Únie, ako aj zmlúv EÚ a ES, založiť medzi sebou užšiu spoluprácu v rámci pôsobnosti Schengenského *acquis* tak, ako je uvedené v prílohe k tomuto protokolu.

- 4 K takto definovanému Schengenskému *acquis* patrí predovšetkým dohoda podpísaná 14. júna 1985 v Schengene medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom odstraňovaní kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 13; Mim. vyd. 19/002, s. 3), ako aj DVSD.

- 5 Podľa článku 2 ods. 1 prvého pododseku protokolu sa Schengenské *acquis* okamžite uplatňuje v trinástich členských štátoch uvedených v článku 1 tohto protokolu od dátumu nadobudnutia účinnosti Amsterdamskej zmluvy, teda od 1. mája 1999.

- 6 Podľa článku 2 ods. 1 druhého pododseku druhej vety protokolu prijala Rada Európskej únie 20. mája 1999 rozhodnutie 1999/436/ES, ktorým sa v súlade s príslušnými ustanoveniami Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a Zmluvy o Európskej únii stanovuje právny základ pre všetky ustanovenia alebo rozhodnutia, ktoré tvoria Schengenské *acquis* (Ú. v. ES L 176, s. 17; Mim. vyd. 19/001, s. 152). Z článku 2 tohto rozhodnutia v spojení s prílohou A tohto rozhodnutia vyplýva, že Rada stanovila jednak články 34 EÚ a 31 EÚ a jednak články 34 EÚ, 30 EÚ a 31 EÚ, ktoré sú súčasťou hlavy VI Zmluvy o Európskej únii nazvanej „Ustanovenia o policajnej a justičnej spolupráci v trestných veciach“, za právny základ pre články 54 až 58 a 71 DVSD.

- 7 Podľa ustanovenia článku 54 DVSD, ktorý je súčasťou kapitoly 3 nazvanej „Zákaz dvojitého trestu“ hlavy III nazvanej „Polícia a bezpečnosť“:

„Osoba právoplatne odsúdená jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva, alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesený, už nemôže byť vykonaný.“

- 8 Článok 58 DVSD nachádzajúci sa v rovnakej kapitole stanovuje:

„Vyššie uvedené ustanovenia nie sú v rozpore s používaním ďalších ustanovení [širších ustanovení — *neoficiálny preklad*] vnútroštátneho práva o zákaze dvojitého trestu v súvislosti so súdnymi výnosmi [súdnymi rozhodnutiami — *neoficiálny preklad*] vydanými v zahraničí.“

- 9 Článok 71 DVSD, ktorý sa nachádza v kapitole 6 nazvanej „Omamné látky“ v tej istej hlave III, stanovuje:

„1. Zmluvné strany sa zaväzujú, že so zreteľom na existujúce Dohovory Spojených národov [v súlade s existujúcimi dohovormi Organizácie Spojených národov — *neoficiálny preklad*]... prijímú všetky nevyhnutné opatrenia týkajúce sa priameho alebo nepriameho predaja návykových [omamných — *neoficiálny preklad*] a psychotropných látok každého druhu vrátane Cannabису a vlastníctva týchto látok s cieľom predaja alebo vývozu, ktoré budú potrebné k zamedzeniu nedovoleného obchodu s omamnými látkami [obchodovania s omamnými a psychotropnými látkami — *neoficiálny preklad*].

2. ... zmluvné strany sa zaväzujú zabraňovať a stíhať nedovolený vývoz omamných látok [omamných a psychotropných látok — *neoficiálny preklad*] každého druhu vrátane produktov Cannabis a tiež predaj, obstarávanie [dodávku — *neoficiálny preklad*] a distribúciu týchto látok pomocou administratívnych a trestno-právnych prostriedkov.

...

5. Zmluvné strany sa budú všemožne usilovať o to, aby sa znížil nedovolený dopyt po návykových a psychotropných látkach všetkého druhu vrátane Cannabisu a aby sa tak predišlo negatívnym dôsledkom nedovoleného dopytu a urobili sa nutné protioopatrenia [Pokiaľ ide o boj proti nedovolenému dopytu po omamných a psychotropných látkach každého druhu vrátane Cannabisu, zmluvné strany vykonajú všetko, čo je v ich právomoci, aby zabránili negatívnym dôsledkom tohto nedovoleného dopytu a bojovali proti nim — *neoficiálny preklad*]. ...“

- 10 Z informácie týkajúcej sa dátumu nadobudnutia účinnosti Amsterdamskej zmluvy uverejnenej v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* z 1. mája 1999 (Ú. v. ES L 114, 1.5.1999, s. 56) vyplýva, že Belgické kráľovstvo vyhlásilo na základe článku 35 ods. 2 EÚ, že uznáva právomoc Súdneho dvora Európskych spoločenstiev podľa podmienok stanovených v článku 35 ods. 3 písm. b) EÚ.

Medzinárodné právo

- 11 Článok 36 Jednotného dohovoru o omamných látkach, ktorý bol uzatvorený v New Yorku 30. marca 1961 v rámci Organizácie Spojených národov (ďalej len „jednotný dohovor“), znie takto:

„1. a) Svýhradou svojich ústavných predpisov urobí každá Strana opatrenia potrebné na to, aby pestovanie, produkcia, výroba, ťažba [extrahovanie — *neoficiálny*

preklad], príprava, držba, ponuka, danie do predaja, distribúcia, kúpa, predaj, dodanie z akéhokoľvek titulu, sprostredkovanie, odoslanie, tranzit, doprava, dovoz a vývoz omamných látok, nezodpovedajúce ustanoveniam tohto Dohovoru, alebo akékoľvek iné činy, ktoré by podľa názoru tejto Strany odporovali ustanoveniam tohto Dohovoru, sa považovali za trestné činy, ak sú spáchané úmyselne, a aby sa na vážne prípady vymerali primerané tresty, najmä väznenie alebo iné tresty odňatia slobody.

...

2. S výhradou ústavných predpisov každej Strany, jej právneho poriadku a národného zákonodarstva:

- a) i) každý z priestupkov [každé z porušení zákona — *neoficiálny preklad*] uvedených v ods. 1 sa bude považovať za osobitný priestupok [za osobitné porušenie zákona — *neoficiálny preklad*], ak sa spácha v rozličných krajinách;
- ii) úmyselná účasť pri niektorom z uvedených priestupkov [porušení zákona — *neoficiálny preklad*], spolupáchateľstvo alebo pomoc alebo pokus o ich spáchanie, ako aj príprava a úmyselne vykonané finančné operácie súvisiace s priestupkami [porušeniami zákona — *neoficiálny preklad*] uvedenými v tomto článku, budú sa pokladať za trestné činy spadajúce pod tresty uvedené v ods. 1;

...“

Vnútroštátne právo

12 Článok 65 belgického trestného zákonníka stanovuje:

„Pokiaľ rovnaký skutok naplňa skutkovú podstatu viacerých trestných činov alebo, pokiaľ viac trestných činov prejednávaných súčasne pred rovnakým súdom vykazuje ten istý nadväzujúci a pokračujúci trestný úmysel páchatela, uloží sa trest len za najzávažnejší čin z týchto trestných činov.

Pokiaľ súd zistí, že trestné činy, o ktorých sa už právoplatne rozhodlo, a iné skutky, ktoré prejednáva a ktoré — za podmienky, že sú preukázané — tomuto rozhodnutiu predchádzali, spolu vykazujú ten istý nadväzujúci a pokračujúci trestný úmysel páchatela, prihliada pri určení výšky trestu na už uložené tresty. Pokiaľ sa trest, ktorý už bol uložený, zdá dostatočný na spravodlivé potrestanie všetkých spáchaných trestných činov, rozhodne súd o vine a odkáže v rozsudku na už uložené tresty. Celkový trest uložený podľa tohto článku nesmie prekročiť hornú hranicu trestu uloženého za najzávažnejší trestný čin.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

13 Pani Kraaijenbrink, ktorá je holandskou štátnou príslušníčkou, bola 11. decembra 1998 odsúdená Arrondissementsrechtbank te Middelburg (Holandsko) na podmienčný trest odňatia slobody na šesť mesiacov za niekoľko trestných činov, ktoré spáchala v období od októbra 1994 do mája 1995 a ktoré spočívali v nakladaní s príjmami pochádzajúcimi z obchodovania s omamnými látkami, čím porušila článok 416 holandského trestného zákonníka (Wetboek van Strafrecht).

- 14 Rozsudkom z 20. apríla 2001 odsúdil rechtbank van eerste aanleg te Gent pani Kraaijenbrink na trest odňatia slobody na dva roky za rôzne porušenia článku 505 belgického trestného zákonníka, pretože v Belgicku v období od novembra 1994 do februára 1996 prostredníctvom zmenární vymenila peňažné prostriedky pochádzajúce z obchodovania s omamnými látkami v Holandsku. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom hof van beroep te Gent, correctionele kamer z 15. marca 2005.
- 15 Obidva tieto sudy rozhodli s odkazom na článok 71 DVSD a na článok 36 ods. 2 písm. a) body i) a ii) jednotného dohovoru, že pani Kraaijenbrink sa nemôže odvolávať na článok 54 DVSD. V podstate sa domnievali, že trestné činy nakladania s príjmami pochádzajúcimi z obchodovania s omamnými látkami, ktorých sa dopustila v Holandsku, a že trestné činy legalizácie príjmov z týchto obchodov, ktorých sa dopustila v Belgicku, musia byť v Belgicku považované za odlišné trestné činy bez ohľadu na jednotný úmysel medzi trestnými činmi nakladania s príjmami spáchanými v Holandsku a trestnými činmi legalizácie príjmov spáchanými v Belgicku.
- 16 Pani Kraaijenbrink podala proti tomuto rozsudku kasačný opravný prostriedok, v ktorom namieta najmä porušenie zásady *ne bis in idem* uvedenej v článku 54 DVSD.
- 17 V rozpore s tvrdením pani Kraaijenbrink sa Hof van Cassatie v prvom rade domnieva, že konštatovanie, že medzi protiprávnym konaním spáchaným v Holandsku a trestným činom legalizácie príjmov spáchaným v Belgicku existuje „jednotný úmysel“, nemusí nutne znamenať, že peňažné sumy, ktoré boli predmetom legalizácie príjmov v Belgicku, sú peňažnými sumami pochádzajúcimi z obchodovania s omamnými látkami, pričom za nakladanie s nimi už bola pani Kraaijenbrink odsúdená v Holandsku.

- 18 Z rozsudku hof van beroep te Gent z 15. marca 2005, proti ktorému bol podaný kasačný opravný prostriedok, však vyplýva, že v obidvoch zmluvných štátoch ide o rozdielne trestné činy, ktoré vykazujú ten istý nadväzujúci a pokračujúci trestný úmysel páchatela, takže, ak by boli tieto činy spáchané v Belgicku, považovali by sa za jeden skutok, o ktorom by sa rozhodlo podľa článku 65 belgického trestného zákonníka.
- 19 V tejto súvislosti sa Hof van Cassatie domnieva, že je potrebné zistiť, či sa má pojem „ten istý čin“ podľa článku 54 DVSD vykladať v tom zmysle, že zahŕňa rozdielne činy spočívajúce jednak v držbe peňažných súm pochádzajúcich z obchodovania s omamnými látkami v jednom zmluvnom štáte a jednak v uvádzaní týchto peňažných súm do obehu prostredníctvom zmenárni nachádzajúcich sa v druhom zmluvnom štáte.
- 20 Za týchto okolností Hof van Cassatie rozhodol o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Má sa článok 54 DVSD v spojení s článkom 71 toho istého dohovoru vykladať tak, že trestné činy spočívajúce v Holandsku v nadobudnutí, držbe alebo prevode peňažných súm z tejto krajiny v cudzej mene pochádzajúcich z obchodovania s omamnými látkami (činy, ktoré boli stíhané a potrestané v Holandsku za nakladanie s príjmami z trestnej činnosti podľa článku 416 trestného zákonníka), čo sú iné činy ako trestné činy spočívajúce v uvádzaní do obehu peňažných súm získaných v Holandsku z obchodovania s omamnými látkami prostredníctvom zmenárni nachádzajúcich sa v Belgicku (činy stíhané v Belgicku ako nakladanie s príjmami z trestnej činnosti a iné nakladanie s vecami pochádzajúcimi z trestného činu podľa článku 505 trestného zákonníka), sa musia považovať za ‚ten istý čin‘ v zmysle už citovaného článku 54, ak súd konštatuje, že ich spája jednotný úmysel, a preto sú z právneho hľadiska jedným a tým istým činom?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku:

Má sa slovné spojenie ‚nesmie byť pre ten istý čin stíhaná‘ uvedené v článku 54 DVSD vykladať tak, že pokiaľ výraz ‚ten istý čin‘ zahŕňa tiež rôzne činy, ktoré spája jednotný úmysel a ktoré preto predstavujú jeden a ten istý čin, vyplýva z neho, že žiadna osoba obvinená z legalizácie príjmov v Belgicku nemôže byť od chvíle, keď bola v Holandsku odsúdená za iné činy spáchané s tým istým úmyslom bez ohľadu na všetky ostatné činy spáchané v tom istom období, ktoré sa však v Belgicku stali známymi alebo boli stíhané až po dátume vyhlásenia právoplatného rozsudku cudzieho štátu, ďalej stíhaná, alebo ho treba vykladať tak, že v takom prípade súd rozhodujúci o vine a treste môže túto osobu akcesoricky odsúdiť za tieto ďalšie činy, pričom zohľadní už uložené tresty, s výnimkou prípadov, keď sa domnieva, že tieto ďalšie tresty sú spravodlivou sankciou za všetky trestné činy, avšak pod podmienkou, že všetky uložené tresty spolu neprekročia najvyššiu výmeru najprísnejšieho trestu?“

O právomoci Súdneho dvora

21 Z bodu 10 tohto rozsudku vyplýva, že v prejednávanej veci je Súdny dvor oprávnený rozhodovať o výklade DVSD na základe článku 35 EÚ.

22 V tejto súvislosti je potrebné spresniť, že článok 54 DVSD sa uplatňuje *rationae temporis* na trestné konanie, akým je konanie vo veci samej. Aj keď je pravdou, že DVSD ešte nebol v Holandsku účinný v čase vyhlásenia prvého rozsudku odsudzujúceho pani Kraaijenbrink v tomto štáte, v čase posudzovania podmienok na uplatnenie zásady *ne bis in idem* súdom rozhodujúcim v druhom konaní, v rámci

ktorého boli položené i tieto prejudiciálne otázky, už bol účinný v oboch dotknutých štátoch (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2006, Van Esbroeck, C-436/04, Zb. s. I-2333, bod 24).

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 23 Na úvod je potrebné spresniť, že okolnosť uvedená v prvej prejudiciálnej otázke, že právne posúdenie činov, ktoré boli potrestané v prvom zmluvnom štáte, sa líši od právneho posúdenia činov v súvislosti s ktorými bolo začaté trestné stíhanie v druhom zmluvnom štáte, je irelevantná, pretože rozdielne právne posúdenie tých istých činov v dvoch rozdielnych zmluvných štátoch nemôže byť prekážkou uplatnenia článku 54 DVSD (pozri rozsudok Van Esbroeck, už citovaný, bod 31).
- 24 Okrem toho článok 71 DVSD taktiež uvádzaný v prvej otázke neobsahuje žiaden prvok, ktorý by obmedzoval oblasť uplatňovania uvedeného článku 54 DVSD (pozri rozsudok Van Esbroeck, už citovaný, bod 40). Z toho vyplýva, že odkaz na existujúce dohovory Organizácie Spojených národov uvedený v článku 71 DVSD nemožno chápať ako prekážku uplatňovania zásady *ne bis in idem* uvedenej v článku 54 DVSD (pozri rozsudok Van Esbroeck, už citovaný, bod 41).
- 25 Za týchto podmienok je možné dospieť k záveru, že svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má pojem „ten istý čin“ podľa článku 54 DVSD vykladať v tom zmysle, že zahŕňa rozdielne činy spočívajúce jednak v držbe v jednom

zmluvnom štáte peňažných súm pochádzajúcich z obchodovania s omamnými látkami a jednak v uvádzaní týchto peňažných súm do obehu prostredníctvom zmenárni nachádzajúcich sa v druhom zmluvnom štáte, keď vnútroštátny súd rozhodujúci v rámci druhého trestného konania dospeje k záveru, že uvedené činy sú spojené rovnakým trestným úmyslom.

26 S cieľom odpovedať na túto otázku je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že jediným príslušným kritériom na účely uplatnenia článku 54 DVSD je kritérium zhodnosti skutkovej podstaty činu, ktorým sa rozumie existencia celku konkrétnych okolností, ktoré sú navzájom nerozlučiteľne spojené (pozri rozsudky Van Esbroeck, už citovaný, bod 36; z 28. septembra 2006, Gasparini a i., C-467/04, Zb. s. I-9199, bod 54, a z 28. septembra 2006, Van Straaten, C-150/05, Zb. s. I-9327, bod 48).

27 Posúdenie, či existuje celok konkrétnych okolností, prináleží príslušným vnútroštátnym orgánom, ktoré musia určiť, či predmetná skutková podstata činov predstavuje celok činov, ktoré sú nerozlučiteľne spojené v čase, v priestore, ako aj z hľadiska svojho predmetu (pozri v tomto zmysle rozsudky Van Esbroeck, už citovaný, bod 38; Gasparini a i., už citovaný, bod 56, a Van Straaten, už citovaný, bod 52).

28 Z toho vyplýva, že na účely posúdenia pojmu „ten istý čin“ podľa článku 54 DVSD je potrebné celkovo zohľadniť konkrétne protiprávne konania, ktoré viedli k začatiu trestných stíhaní príslušnými vnútroštátnymi súdmi oboch zmluvných štátov. Článok 54 DVSD sa teda použije, len ak súd rozhodujúci v druhom trestnom konaní dospeje k záveru, že skutkové podstaty činov predstavujú vzhľadom na ich spojenie v čase, v priestore, ako aj z hľadiska ich predmetu nerozlučný celok.

- 29 Naopak, ak skutkové podstaty činov nevytvárajú takýto celok, samotná okolnosť, že súd rozhodujúci v druhom trestnom konaní konštatuje, že údajný páchatel týchto činov konal s rovnakým trestným úmyslom, nepostačuje na zaručenie existencie celku konkrétnych okolností navzájom nerozlučiteľne spojených, na ktorý sa vzťahuje pojem „ten istý čin“ podľa článku 54 DVSD.
- 30 Ako zdôraznila najmä Komisia Európskych spoločenstiev, subjektívne spojenie medzi činmi, ktoré viedli k začatiu trestných konaní v dvoch rôznych zmluvných štátoch, nutne neznamená, že medzi predmetnými skutkovými podstatami činov existuje objektívne spojenie, z čoho vyplýva, že tieto skutkové podstaty sa môžu líšiť z časového a územného hľadiska, ako aj svojou podstatou.
- 31 Konkrétnejšie, v prípade situácie, akou je situácia vo veci samej, v ktorej nebolo jednoznačne preukázané, že rovnaké finančné príjmy pochádzajúce z obchodovania s omamnými látkami úplne alebo čiastočne vyvolali protiprávne konania v oboch dotknutých zmluvných štátoch, je potrebné konštatovať, že na takúto situáciu sa vzťahuje pojem „ten istý čin“ podľa článku 54 DVSD len vtedy, ak možno preukázať v oboch konaniach objektívne spojenie medzi týmito finančnými príjmami.
- 32 V tejto súvislosti príslušným vnútroštátnym orgánom prináleží posúdiť, či stupeň zhodnosti a spojitosti medzi všetkými skutkovými okolnosťami, ktoré viedli k daným trestným konaniam proti rovnakej osobe v oboch dotknutých zmluvných štátoch, umožňuje konštatovať, že ide o „ten istý čin“ v zmysle článku 54 DVSD.
- 33 V prejednávanej veci je navyše potrebné spresniť, že z článku 58 DVSD vyplýva, že zmluvné štáty môžu uplatniť širšie ustanovenia vnútroštátneho práva o zákaze dvojitého trestu v súvislosti so súdnymi rozhodnutiami vydanými v zahraničí.

34 Článok 58 DVSD však neumožňuje, aby zmluvný štát v rozpore s povinnosťami, ktoré sú mu uložené článkom 71 DVSD v spojení s článkom 36 jednotného dohovoru upustil od potrestania trestného činu týkajúceho sa omamných látok len z dôvodu, že obvinený už bol v inom zmluvnom štáte odsúdený za iné trestné činy spáchané s rovnakým trestným úmyslom.

35 Uvedené ustanovenia však nebránia tomu, aby podľa vnútroštátneho práva príslušné orgány rozhodujúce v druhom konaní prihliadli, čo sa týka stanovenia výšky trestu, na prípadné tresty uložené v rámci prvého konania.

36 Vzhľadom na vyššie uvedené je teda na prvú otázku potrebné odpovedať tak, že článok 54 DVSD sa má vykladať v tom zmysle, že:

— príslušným kritériom na účely uplatnenia uvedeného článku je kritérium zhodnosti skutkovej podstaty činov, ktorou sa rozumie existencia celku činov, ktoré sú navzájom nerozlučiteľne spojené, nezávisle na právnom posúdení týchto činov alebo na chránenom právnom záujme,

— rozdielne činy spočívajúce jednak v držbe peňažných súm pochádzajúcich z obchodovania s omamnými látkami v jednom zmluvnom štáte a jednak v uvádzaní týchto peňažných súm do obehu prostredníctvom zmenárni nachádzajúcich sa v druhom zmluvnom štáte sa nemajú považovať za „ten istý čin“ v zmysle článku 54 DVSD len preto, že príslušný vnútroštátny orgán dospeje k záveru, že uvedené činy sú spojené rovnakým trestným úmyslom,

- uvedenému vnútroštátnemu orgánu prináleží posúdiť, či stupeň zhodnosti a spojitosti medzi všetkými skutkovými okolnosťami umožňuje konštatovať vzhľadom na vyššie uvedené príslušné kritérium, že ide o „ten istý čin“ v zmysle článku 54 DVSD.

O druhej otázke

- ³⁷ Druhá otázka bola položená len za predpokladu, že odpoveď na prvú otázku potvrdí, že spoločný trestný úmysel je sám osebe dostačujúcou podmienkou na to, aby v prípade, že je táto podmienka splnená, umožnil považovať rozdielne skutky za „ten istý čin“ v zmysle článku 54 DVSD.
- ³⁸ Vzhľadom na to, že odpoveď Súdneho dvora na prvú otázku takéto potvrdenie neobsahuje, nie je opodstatnené odpovedať na druhú otázku.

O trovách

- ³⁹ Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trový konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Článok 54 dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísaného 19. júna 1990 v Schengene (Luxembursko), sa má vykladať v tom zmysle, že:

- príslušným kritériom na účely uplatnenia uvedeného článku je kritérium zhodnosti skutkovej podstaty činov, ktorou sa rozumie existencia celku činov, ktoré sú navzájom nerozlučiteľne spojené, nezávisle na právnom posúdení týchto činov alebo na chránenom právnom záujme,

- rozdielne činy spočívajúce jednak v držbe peňažných súm pochádzajúcich z obchodovania s omamnými látkami v jednom zmluvnom štáte a jednak v uvádzaní týchto peňažných súm do obehu prostredníctvom zmenárni nachádzajúcich sa v druhom zmluvnom štáte sa nemajú považovať za „ten istý čin“ v zmysle článku 54 dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, len preto, že príslušný vnútroštátny orgán dospeje k záveru, že uvedené činy sú spojené rovnakým trestným úmyslom,

- uvedenému vnútroštátnemu orgánu prináleží posúdiť, či stupeň zhodnosti a spojitosti medzi všetkými skutkovými okolnosťami umožňuje konštatovať vzhľadom na vyššie uvedené príslušné kritérium, že ide o „ten istý čin“ v zmysle článku 54 dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda.

Podpisy